

Agnès Ledig

DU-TE CU EL

roman

Traducere din limba franceză de
Mădălina-Andreea Ungureanu

 ACT și Politon

2020

Apoi, întunericul

Ne imploră în genunchi să-i salvăm fiul.

Sunt în prima linie, n-am încotro, trebuie să mă duc. Nici măcar nu e o chestiune de alegere, ci de onoare, de demnitate. De asta fac această meserie.

E vorba despre viața unei ființe umane, chiar acolo, în imediata apropiere, viața unui copil, a copilului acestei femei căzute la pământ. Nu e timp de nicio ezitare.

Apartamentul care a luat foc este la etajul opt. Casa scărilor e inaccesibilă. Mama, terorizată, urlă că fiul ei e acolo sus, singur în apartament. Plecase să cumpere ceva în timp ce el dormea, iar când se întorsese, găsisse mulțimea deja adunată în fața clădirii, atrasă de fumul negru și dens care ieșea pe ferestre. Ne imploră cu mâinile împreunate și se leagănă înainte și înapoi. Nu știu dacă e semnul unei nebulii de moment sau modul de a căuta o alinare imposibilă. Poate amândouă. E o femeie de culoare, îmbrăcată într-un caftan, peste care are o jachetă fără formă și cu mânecile uzate, de sub care iese un pânțec enorm ce anunță venirea apropiată a unui bebeluș. În ciuda frigului de februarie, are șlapi în picioare. Mă înnebunește să o văd astfel, în genunchi, disperată.

Mă numesc Romeo Fourcade, am douăzeci și cinci de ani și sunt pompier profesionist, sergent-șef al unui autovehicul EPA*, autoscară mecanică, în limbaj curent.

În timpul unei intervenții, înaintez ca un soldat pe front, încercând să ajung cât mai departe posibil în mijlocul obuzelor. Cu furie în piept, dar și cu frică; pentru a rămâne în viață, e nevoie să-ți fie puțin frică.

— Sergent, acțiune de salvare din exterior, cu autoscara, executarea!

Mă supun. Urc în nacelă și îmi fixează cârligul la harnașamentul de sub vestă, chiar înainte să mă desprind de sol. Îmi potrivesc pe umeri butelia cu aer comprimat și îmi pun masca pe față. Romeo al vremurilor moderne. E mai practic să ajungi așa la balcon.

Măcar de-aș fi urcat acum spre Julieta...

Da' de unde!

Mă gândesc o clipă la SMS-ul pe care l-am primit azi-dimineață de la Carine. Mă părăsește.

„Plec, nu te mai iubesc, îmi pare rău.”

Se desparte de mine printr-un SMS. Rușine! Îi pare rău, măcar atât. Totuși, rușine! Dar deasupra golului, a golului adevărat, în fața acestei clădiri, trebuie să mă concentrez. Sus mă așteaptă un copil, jos mă imploră mama lui. Atunci, fără să mă mai gândesc la nimic, mă uit la fereastra transformată în șemineu. Ajuns la jumătatea drumului, disting o voce dincolo de respirația care-mi răsună în mască. Copilul e încă în viață. Valurile de fum negru care ies pe fereastră

* Échelle pivotante automatique. (n.tr.)

arată cât de violent e focul în interior. Voi face totul ca să-l salvez. Totul.

Mai am de urcat doi metri. În cască aud vocea comandantului meu, care îmi ordonă să nu-mi asum riscuri necugetate.

Furia e mai puternică decât frica. Aud copilul, de rest nu-mi pasă.

Să salvez copilul.

În momentul în care mă pregătesc să pun piciorul pe marginea ferestrei, după ce tocmai mi-am desprins cârligul, simt un suflu care mă arde și mă trezesc în aer.

Apoi, întunericul.

Cine e Josiane?

Întotdeauna mi se rupe sufletul când trebuie să leg bolnavii de pat ca să nu-și smulgă tuburile.

Mi-am petrecut o parte din noapte stând la taclale cu un bătrânel chel și cu fața rotundă, de 84 de ani. Ori asta, ori trebuia să-i pun chingi. Am preferat să stau de vorbă. Secția era goală, mi-am permis să stau cu el, lucru care se întâmplă foarte rar. Dacă nu, ar fi fost legat strâns de pat și i-aș fi citit în ochi suferința, sau poate furia.

Fetele din schimbul de zi ne-au transmis că făcuse un mic accident vascular cerebral în dimineața asta și că de atunci repetă mereu aceleași cuvinte. În timpul nopții, a vrut să se ridice să plece, în ciuda tuturor tuburilor care îl legau de aparate. Voia s-o vadă pe Josiane. Când îl întrebai cine e Josiane, răspundea: „Ei cum, e Josiane.”

Fie.

Ne-am uitat în fișa lui. Pe soție o cheamă Colette, iar pe fiică, Sandrine. N-are nicio soră. E straniu. Am ieșit deci din gardă azi-dimineață luând cu mine misterul Josiane. Tot ce pot spune este că, atunci când l-am întrebat dacă această Josiane fusese o persoană importantă în viața lui, ochii

pierduți în gol i s-au înroșit și i-au curs două lacrimi, câte una pe fiecare obraz, paralele.

Mă întorc la lucru mâine seară. Dată fiind starea lui de sănătate, o să fie încă acolo, doar dacă nu cumva moare între timp, caz în care m-aș supăra tare pe el. Să plece fără să-și dezvăluie secretul, să-mi facă una ca asta mie, care sunt așa de drăguță și devotată, asta n-ar fi deloc frumos. Sper că în tura următoare paturile nu vor fi pline cu bolnavi internați între timp și că el nu va mai fi bântuit de această nevoie nestăpânită de a pleca în căutarea Josiane. N-aș suporta să trebuiască să-l leg. Sper, mai ales, că nu va vorbi de Josiane când va veni soția lui în vizită, în după-amiaza aceasta; ar isca încurcături.

Tocmai mi-am făcut prima injecție în burtă. Gata, începem tratamentul ca să-mi fac corpul să binevoiască să conceapă în sfârșit copilul pe care îl aștept de atâta timp. Reproducere umană asistată medical. Injecții, hormoni, probe de sânge, analize, efecte secundare și incertitudini, nimic romantic legat de ideea de a deveni părinți. Dar fiindcă trupul meu nu vrea altfel și fiindcă mintea mea își dorește așa de mult asta... aș fi gata să fac înconjurul lumii în montgolfier, numai să fiu mamă. Să urc în stratosferă, să trec mările înot, chiar să locuiesc un an cu soacră-mea. Cel puțin!

Mă duc să dorm, cu masca pe ochi și cu dopuri în urechi, ca să nu aud zgomotele străzii și să mă pot odihni un pic înainte de a mă întoarce la lucru. Este epuizant să faci gardă după gardă, așa cum ni se cere acum, din cauza a trei concedii medicale și a două concedii de maternitate pentru

care nu au fost angajați suplinitori. Într-o zi, sistemul va ceda. Dacă întinzi coarda prea mult, sigur o să se rupă. Anul trecut, o colegă a făcut un episod de burnout. Șase luni de repaos. Evident, nu a venit nimeni s-o înlocuiască. Șase luni încă și mai dificile pentru ceilalți... Riscul efectului de domino a fost evitat, din fericire, dar pentru cât timp?

În ciuda tuturor acestor lucruri, vreau să am toate șansele de partea mea. M-am săturat să aștept, am nevoie să mă simt completă și fericită. Știu că asta se va întâmpla dacă rămân însărcinată. Completă și plină de viață, plină de o altă viață, care să nu fie a mea.

Trebuie să dorm...

O ceață moale

Am ieșit din întuneric și am intrat într-un soi de ceață roșiatică. Nu pot distinge fețele, însă percep umbre și dialoguri, recunosc voci, mai ales pe cea a șefului meu, care mă îndeamnă să rezist, să mă țin tare, că voi fi dus foarte repede la spital. Zgomotele sunt estompate de ceva ca o ceață, în care plutesc într-un mod foarte plăcut. Șeful îmi spune să nu-mi fac griji.

Nu-mi fac griji. De ce mi-aș face?

Apoi ceața se risipește.

Sau poate că eu sunt cel care dispare?

Nu înțeleg ce-i cu mine. Nu mă doare nimic, dar nu pot nici să vorbesc, nici să mă mișc, și nu mai am decât un braț, celălalt pare umplut cu aer. Nici măcar nu știu dacă mai e la locul lui.

Îmi amintesc vag că mă gândeam la Carine în timp ce urcam pe scară și că șeful mi-a spus: „Păzește-ți fundul”.

Apoi, nimic.

Dacă mă gândesc bine, stau pe fund, ceea ce înseamnă că are încă o anumită consistență...

Cât despre restul, încă nu știu.

Aud alte voci, necunoscute, și simt cum sunt manevrat, cum îmi sunt tăiate hainele, cineva se enervează că nu reușește, și, chiar înainte să-mi pierd cunoștința, mai aud o dată copilul acela strigând de sus.

Ecuatia dorinței

Laurent m-a trezit trântind ușa fără băgare de seamă, când s-a întors de la muncă, pe la ora 18. E prima dată când dorm așa de bine între două nopți de gardă. Chiar am nevoie de somn.

— Bună, iubito. Încă dormeai?

— Da.

— N-ai făcut nimic de mâncare în seara asta?

— N-am avut timp.

— Mi-e foame.

— Îmi pare rău. Acum sunt obosită.

— Și eu sunt obosit. Nu-i deloc ușor să conduci o agenție bancară, știai? Toți sărăntocii ăștia care vin să ne hărțuiască, sperând că le vom da un împrumut, toate astea te epuizează. Dar o fac pentru tine. Ai putea să faci și tu un efort pentru mine, nu?

M-am dus la duș. Are întrucâtva dreptate, muncește din greu. Mi-aș fi putut pune ceasul să sune un pic mai devreme. Dar sunt așa de obosită în clipa asta. Și, în plus, trebuie să mă odihnesc cu adevărat, pentru a avea toate șansele de partea mea. Ieșind din baie, îl văd în fața calculatorului. N-a făcut nimic în bucătărie. La birou își petrece ziua în fața

unui ecran și primul lucru pe care îl face când ajunge acasă e să se așeze tot la calculator. Unele lucruri mă depășesc.

Trebuie să plec. Iau în fugă ceva de mâncare din dulap și ies din casă, după ce l-am sărutat pe obraz, sub ochii absenți, prea prinși de ecran. Oricum, când își citește mesajele nu mai vede nimic altceva. Știu că după asta va sta câteva ore jucând jocuri de război, ca să-și defuleze stresul de peste zi. Nici măcar nu sunt sigură că va mânca ceva. Probabil că va înghiți niște porcării între două jocuri și-i va trece foamea. Eu o să mă mulțumesc cu mâncarea insipidă pe care o primesc la serviciu: morcovi moi, rași sub formă de salată, într-o caserolă din plastic, scăldați într-un sos sută la sută artificial, și două bucăți de friptură rece de porc, care seamă cu talpa saboților mei de la serviciu.

Abia aștept să intru în gardă în seara asta, datorită misterului legat de Josiane, și sunt liniștită, știind că voi lucra cu Guillaume, asistentul din echipă. E blând, mare și plin de mușchi, ceea ce îmi dă senzația de liniște și siguranță pe culoarele întunecate ale spitalului. Mai ales după ce, anul trecut, o colegă a fost agresată de un drogat aflat în sevraj de metadonă.

Guillaume, cu cei 24 de ani ai lui și 1,85m înălțime, pune un CD cu Charles Trenet în playerul din camera de odihnă și, în timp ce punem lumea la cale, mâncăm madlene făcute de el chiar în această după-amiază. A ezitat între a se face asistent și patiser. A făcut o alegere bună. Nu știu dacă și pentru el, dar, pentru colegii lui, cu siguranță. E mai ușor să faci prăjituri fiind asistent decât i-ar fi fost să îngrijească bolnavii fiind patiser. Și profit și eu de asta.